

Arrest

nr. 195 542 van 24 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 23 november 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2017 tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster en haar minderjarige zoon komen aan op de luchthaven Brussel Nationaal op 9 november 2017.

1.2 Op dezelfde dag wordt te hunnen aanzien een beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving - asielzoeker genomen.

1.3 Deze beslissing wordt ingetrokken op 17 november 2017.

1.4 Op dezelfde datum werd een nieuwe beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving genomen (bijlage 11ter). Dit is de thans bestreden beslissing. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BINNENKOMSTWEIGERING MET TERUGDRIJVING – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 72, §1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan mevrouw:

naam: S.F.(...)

voornaam: M.B.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: B. (...)

nationaliteit: Venezuela

+ zoon: B.S.J.A.(...) °(...) te B.(...) nationaliteit: Venezuela

Derhalve wordt betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING

Art.3, eerste lid, 3° - Niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheid van het verblijf blijken.

Art.3, eerste lid, 4° - Niet in het bezit van toereikende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis.”

1.5. Op 23 november 2017 maakt de verwerende partij per faxpost een nieuw afschrift over van de bestreden beslissing, waarop door attaché A.V. de volgende vermeldingen aanbracht:

“Vrijstelling dd. 23/11/2017”

En:

“Na toepassing van art 74/5, §5 van de wet van 15 december 1980 wordt vermeld dat deze maatregel van terugdrijving van rechtswege gelijkgesteld wordt met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van art. 7, eerste lid. Aldus dient betrokkene het grondgebied te verlaten, uiterlijk op 30/11/2017 om middernacht.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In een e-mailbericht gericht aan de Raad d.d. 23 november 2017 meldt de verwerende partij dat verzoekster werd toegelaten tot het grondgebied, zodat er geen belang meer is bij het beroep. Zij deelt mee dan ook niet te zullen verschijnen ter terechtzitting.

2.2. De Raad wijst erop dat ingevolge het bepaalde in artikel 74/5, § 5, eerste lid, van de vreemdelingenwet de ten opzichte van de in § 4 bedoelde vreemdeling die toegelaten wordt het Rijk binnen te komen genomen maatregel van terugdrijving van rechtswege wordt gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Nu de verzoeker inmiddels werd toegelaten om het Rijk binnen te komen, wordt de bestreden beslissing aldus van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Hoewel door het betreden van het grondgebied van het Rijk inderdaad geen terugnrijving meer mogelijk is kan de verzoekster, gelet op het feit dat de bestreden beslissing van rechtswege wordt gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten, het belang bij onderhavig beroep niet worden ontzegd.

Het beroep is ontvankelijk en dient, gelet op het voorgaande, verder ten gronde worden behandeld als een beroep dat is ingesteld tegen een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit de door de verwerende partij overgemaakte stukken blijkt dat verzoekster inmiddels werd toegelaten om het grondgebied binnen te komen en de beslissing tot terugnrijving overeenkomstig artikel 74/5, §5, eerste lid, van de vreemdelingenwet van rechtswege werd omgezet in een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/5, § 5, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt immers:

“De maatregel van terugnrijving genomen ten opzichte van de vreemdeling bedoeld in § 4, die toegelaten wordt het Rijk binnen te komen, wordt van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid”.

Ter terechtzitting merkt de Raad dan ook op dat de tenuitvoerlegging van de beslissing niet meer imminent blijkt te zijn nu verzoekster werd vrijgelaten en haar een termijn van zeven dagen werd gegund om het grondgebied te verlaten.

De advocaat van verzoekster werpt ter terechtzitting op dat “het maar de vraag is” of verzoekster werd vrijgelaten. Zij doet daarmee evenwel niets anders dan “twijfels” en “vragen” opwerpen en levert niet de minste concrete aanwijzing dat verzoekster niet zou zijn vrijgelaten en niet tot het grondgebied zou zijn toegelaten. Deze opwerpeningen doen echter geen afbreuk aan de door een daartoe gemachtigd ambtenaar ondertekende stukken in het administratief dossier, waaruit uitdrukkelijk blijkt dat verzoekster in vrijheid wordt gesteld en, overeenkomstig het meergenoemde artikel 74/5, §5, eerste lid, tot het grondgebied wordt toegelaten. De advocaat van verzoekster doet niet meer dan het vrijblijvend

tegenspreken van deze stukken, zonder dat zij deze evenwel van valsheid beticht of enig ander element ter weerlegging aanbrengt en kan op dit punt dan ook niet worden bijgetreden.

Verzoekster betoogt verder dat de bestreden beslissing nog steeds aanleiding kan geven tot een gedwongen repatriëring en dat een dergelijke uitvoeringsmaatregel niet vatbaar zal zijn voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Zij meent dan ook dat de tenuitvoerlegging nog steeds imminent is. Ter ondersteuning verwijst zij naar een arrest van de Raad met nr. 194 671 van 7 november 2017.

Verzoekster kan evenwel niet worden bijgetreden.

Artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Titel IIIquater van de vreemdelingenwet betreft de bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven. Onder die titel preciseert artikel 74/15, §1, de gevallen waarin een bevel om het grondgebied te verlaten aanleiding kan geven tot een gedwongen verwijdering van het grondgebied. Overeenkomstig deze bepaling is dit enkel mogelijk indien:

1° geen enkele termijn is toegekend om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 74/14, § 3;

2° na het verstrijken van de termijn die is toegekend om het grondgebied te verlaten en vóór de vervaldag, indien tijdens deze termijn een van de risico's vermeld in artikel 74/14, § 3, 1° tot 3°, is ontstaan.

Aldus kan verzoekster enkel gedwongen gerepatriëerd worden indien een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met “geen enkele termijn” of er zich, tijdens de termijn voor vrijwillig vertrek, een van de risico's vermeld in artikel 74/14, §3, 1° tot 3°, van de vreemdelingenwet zich voordoet, meer bepaald: een risico op onderduiken (1°), een preventieve maatregel van een derde land niet werd gerespecteerd (2°), of er een bedreiging ontstaat voor de openbare orde of de nationale veiligheid (3°).

Verzoekster, die het voorwerp is van een teruggedrijvingsmaatregel die op grond van artikel 74/5, §5, eerste lid, werd omgezet in een bevel met een termijn voor vrijwillig vertrek van zeven dagen, toont niet aan dat zij zich in een van die situaties bevindt. Dienvolgens moet worden besloten dat, met het oog op een gedwongen verwijdering, de verwerende partij hoe dan ook een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten zal moeten nemen, waartegen verzoekster ten gepaste tijde een vordering tot schorsing bij uiterst dringendheid zal kunnen indienen.

Met betrekking tot het door verzoekster aangehaalde arrest nr. 194 671 van 7 november 2017, merkt de Raad nog op dat de situatie in de huidige zaak verschillend is. In het genoemde arrest betrof de bestreden beslissing wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten met “geen enkele termijn”. Aangezien dit bevel, ondanks het feit dat de verzoekende partij werd vrijgesteld, op dat ogenblik nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig was, werd geoordeeld dat er een risico bestond dat deze beslissing alsnog gedwongen zou worden uitgevoerd en werd het imminent karakter aanvaard. De thans bestreden beslissing betreft thans een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn voor vrijwillig vertrek (van zeven dagen). Een dergelijk bevel is naar luid van artikel 74/5, §5, van de vreemdelingenwet niet vatbaar voor een gedwongen verwijdering.

Verzoekster toont aldus niet aan dat zij het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel die imminent is in de zin van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Er is aldus niet voldaan aan de voorwaarde van het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing. De vordering dient dan ook te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. VERHAERT